

ДА МИНЕШ ПОД НОЖА

Дейвид Уилкерсън

30 Януари 1989

„И когато всичките аморейски царе, които бяха отсам Йордан на запад, и всичките ханаански царе, които бяха при морето, чуха, че ГОСПОД пресушил водите на Йордан пред израилевите синове, докато преминали, сърцата им се стопиха и в тях вече не остана смелост заради израилевите синове. В онова време ГОСПОД каза на Иисус: Направи си кремъчни ножове и обрежи пак израилевите синове втори път. И Иисус си направи кремъчни ножове и обряза израилевите синове на Хълма на краекожията... И когато целият народ беше обрязан докрай, останаха на местата си в стана, докато оздравяха. Тогава ГОСПОД каза на Иисус: Днес отнех от вас срама на Египет. Затова името на онова място се нарича Галгал и до днес.” (Исус Навиев 5:1-3,8-9)

Вярвате или не, това, което се случи с Израел в Галгал, в онзи голям ден на обрязването, изцяло се отнася за църквата на Исус Христос днес. „Защото всичко, което е било писано отпреди, е било писано за наше поучение, за да можем ние чрез търпението и утехата на Писанията да имаме надежда.” (Римляни 15:4). „А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена.” (1 Коринтяни 10:11)

Събитието в Галгал служи като нагледна проповед за християните от последните дни. То ни показва как да разчупим силата на греха, така че да можем да влезем в славната свобода на Исус Христос.

Първо, нека видим великите събития около освобождението преди знаменития ден на обрязването – събития, които Бог извърши за Израел, за да ги изведе от робството в Египет и да ги закара в благословенията на Ханаан.

Кръвта върху стълба на вратата.

„После да вземат от кръвта и да сложат на двата стълба и на горния праг на вратата на къщите... Така да го ядете: препасани през кръста си, с обувките на краката си и тоягите в ръцете си. Да го ядете набързо, Пасха на ГОСПОДА е. И в онази нощ Аз ще мина през египетската земя и ще поразя всяко първородно в египетската земя, от човек до животно; и ще извърша съд против всичките египетски богове. Аз съм ГОСПОД. И кръвта ще ви бъде за знак на къщите, където сте, и когато видя кръвта, ще ви отмина, и язвата няма да бъде у вас, за да ви погуби, когато поразя египетската земя.” (Изход 12:7,11-13)

От децата на Израел се искаше да принесат кръвна жертва, а малкото, неопетнено агне, което те трябваше да заколят, беше преобраз на Христос, умиращ на кръста. Кръвта върху стълба на вратата ги държеше в безопасност от Божия съд: „И когато видя кръвта, ще ви отмина“ (стих 13)

Днес „спасени чрез кръвта“ е свидетелството на Божия народ из цял свят, тъй като Христовата кръв е приложена към сърцата ни. Но други хора пък изискват кръвта. Прелюбодейци, наркомани и престъпници, които сега са в затвора, всички които живеят в тежък грях ще ви кажат: „Бог няма да ме съди. Аз съм под кръвта на Исус! Преди години повярвах в Него.“ Други казват: „Покорството няма да те спаси. Онова, което мислиш за кръвта няма да те спаси. Важно е само това, което Бог мисли за кръвта. Влез под покривалото на кръвта и ще си спасен и спокоен завинаги.“

Абсолютна истина е, че кръвта на Исус дава сигурност срещу Божия съд, но само когато е придружена със сърдечно покорство.

Така беше с децата на Израел. За да бъдат защитени чрез жертвената кръв, израилтяните трябваше да изпълнят някои условия. Първо „мъж поиска от съседа си и всяка жена -- от съседката си сребърни и златни вещи... и те (египтяните) им бяха дали, каквото поискаха“ (Изход 11:2, 12:35-36). Това не само им подsigуряваше бъдещето, но също ги уверяваше, че Бог ще ги освободи. Трябваше да докажат вярата си чрез дела.

След това те трябваше да „вземете китка от исоп и я потопете в кръвта в съда, и намажете с кръвта в съда горния праг и двата стълба на вратата.“ (Изход 12:22). Тази задача не беше извършена от някой ангел, нито от Бог, и ако бяха отказали да я извършат сами, щяха да умрат. Но към тях имаше и още изисквания.

Същата тази нощ къщите им щяха да се превърнат в домове на покорството. „И никой от вас да не излиза от вратата на къщата си до сутринта.“ (изход 12:22). Те трябваше да ядат пасхалното агне – изпечено на огън - вътре в къщата. То не трябваше да бъде сурово или киснато във вода, а израилтяните трябваше да го ядат с безквасен хляб и горчиви треви. Бог им каза да направят това готови за път, обути с обувките си и с приготвен багаж; трябваше да се хранят бързо.

Това не беше никакво религиозно поверие. Онези израилтяни бяха покорни хора, върху които беше слязъл страха от Бог и те желаеха да бъдат свободни. Те искаха нещо повече от сигурност – искаха свобода от силите на Египет. Бяха гладни и готови да се покорят. Сравнете това с учението, което днес казва: „Покорството не е важно. Ние не живеем под Закона. Надеждата ни е само в кръвта!“ Това учение казва, че ако кажем, че е необходимо покорство, ние се опитваме да отнемем нещо от силата на кръвта. Но именно категоричното покорство на израилтяните доказва, че те оцениха кръвта.

Истината е, че ти можеш да си спокоен под кръвта, а още да си в Египет, в робство, в желязната пещ в обсега на вражеския камшик. Божието желание за нас е да имаме нещо повече от сигурност от съда. Той копнее да ни изведе от робството ни към греха и да ни въведе в пълна победа над плътта.

Пресичането на Червено море.

„И така, Моисей простря ръката си над морето. И ГОСПОД направи да се оттегля морето цялата онази нощ от силен източен вятър и превърна морето в суша, и водите се раздвоиха. Така израилевите синове влязоха сред морето по сухо; и водите бяха за тях стена от дясната и от лявата им страна. А египтяните ги подгониха и влязоха след тях сред морето, всичките коне на фараона, колесниците му и конниците му... И така, Моисей простря ръката си над морето. И около зори морето се върна на мястото си и египтяните бяха пред него. И ГОСПОД потопи египтяните сред морето... Израил видя великото дело, което ГОСПОД извърши над египтяните, и народът се убоя от ГОСПОДА и повярва в ГОСПОДА и в слугата Му Моисей.” (Изход 14:21-23,27,31)

Прекосяването на Червено море е преобраз на победата на кръста над всичките ни врагове. Всичките ни духовни врагове – греха, света, Сатана – изгубили контролиращата си мощ над нас на кръста. Това също така беше онова, което преживяха израилтяните. „Израил видя египтяните мъртви по морския бряг.” (Изход 14:30). След това събитие, Божия народ беше освободен – свободен от робство. Камшиците, които преди бяха уморените им гърбове, сега плаваха безцелно по водата.

Хората бяха физически изведени от Египет и се радваха: „Благодарим на Бог – вече сме свободни! Няма вече робство, вече не ни карат да правим онова, което мразим, излязохме от Египет завинаги!” но не им отне дълго, докато открият нещо – въпреки, че бяха вън от Египет, Египет все още беше в тях.

Понеже изпитанията в пустинята ставаха все по-тежки и по-тежки, народа започна да си припомня с копнеж, да мечтае за удоволствията от стария си начин на живот. Да, те бяха в безопасност поради кръвта и нямаше да бъдат наказани, бяха освободени от силата на този грешен свят. Но сърцата им не бяха напълно насочени към Господ. Те бяха вън, но все още не бяха вътре.

Същото това нещо е един от най-големите проблеми в църквата днес – християни, чиито тела стоят в Божия дом, но чиито сърца и ум непрестанно се носят към стария им живот. Те могат да свидетелстват: „Слава на Бог, аз съм изведен от затвора на Сатана! Бях съживен. Това е чудо, вече не съм роб на греха. Кръстът ме освободи!” Но все още им липсват партитата и старите тръпки и удоволствия. („Може би само една нощ заради доброто старо време!”)

Някои от вас, които четете това, сте разбрали, че макар че сте били освободени от греха, живота в Христос не е толкова лесен, колкото сте си мислили. Изпитанията те удрят, а Сатана излива лъжите си в твоите уши: „Помниш ли колко хубаво беше? Веселбата? Смеха? Старите ти приятели?” Но истината е, че не беше забавно – беше ада на земята.

Някои хора биха се върнали в Египет, ако не се бояха, че ще изгубят уважението което са спечелили, или пък че ще обидят близките си. В техният случай те не стоят извън Египет поради любовта си към Исус, а от страх. Стоят там, само защото би било много по-зле ако се върнат, а не поради посвещението си към Този, който ги изведе от робство.

Последното преминаване: река Йордан

„И веднага щом застанат във водите на Йордан, стъпалата на краката на свещениците, които носят ковчега на ГОСПОДА, Господа на цялата земя, водите на Йордан ще се пресекат, водите, които слизат отгоре, ще застанат накуп. И когато народът потегли от шатрите си, за да премине Йордан, и свещениците носеха ковчега на завета пред народа... А свещениците, които носеха ковчега на ГОСПОДНИЯ завет, стояха твърдо на сухо в средата на Йордан; докато целият Израил премина по сухо, докато целият народ премина напълно Йордан.” (Исус Навиев 3:13-14,17)

Пресичането на Йордан е преобраз на влизането в свободата в Христос. Бог винаги ни извежда от нещо, за да ни въведе в Себе Си. Не е достатъчно просто да избягаме от силата на Сатана, от затвора на робството; ние също трябва и да влезем в Христовия възкресен живот. Ханаан не изобразява небето, защото тази земя е място на духовна битка. Но е място, на което Исус иска да се наслаждаваме на добрините от Неговата победа – място на радост, наслада и пълнота.

Когато Израел дойде до Йордан, те вече не бяха водени от облака през деня и огъня през нощта (виж Изход 13:21), а от ковчега на завета. Виждаме ковчега – преобраз на Исус – да влиза в Йордан, потопен в смъртта, казващ: „Следвайте ме!” Това е Исус, който ни кани да се кръстим в Него.

След като излязоха от Йордан, децата на Израел влязоха в Обещаната земя, която е преобраз на живота в Христос. „А народът излезе от Йордан.... и се разположи на стан в Галгал” (Исус Навиев 4:19). В този момент те бяха пазени чрез кръвта, освободени от силата на врага и издигнати в новия живот в Божиата земя на мляко и мед. Със сигурност бяха готови да се бият край Ерихон – първото им изпитание в Ханаан. От какво повече биха могли да имат нужда? Може да им се е струвало, че е време да маршируват, викат и събарят крепостите на врага.

Но те всъщност все още не бяха готови. Духът трябваше да извърши още едно дело: „Направи си кремъчни ножове и обрежи... израилевите синове... И Иисус си направи кремъчни ножове и обряза израилевите синове на Хълма на краекожията.” (Исус Навиев 5:2-3)

Обрязването: отстраняване на плът

Няма да предизвиквам теологически спор за обрязването, но този древен процес е от най-голяма важност за църквата днес. Какво болезнено преживяване трябва да е било за израилтяните само, да премахнат краекожието си с остър нож като знак пред света, че бяха обвързани с Бог със завет на вярност! Всички тези хора бяха родени в пустинята и никога не се бяха обрязвали, а след като това се случи, те бяха безпомощни и слаби в продължение на дни.

Да минеш под ножа днес означава да се покориш на острия нож на Божието Слово! „Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двуостър меч” (Евреи 4:12). Словото наистина реже: „А те, като чуха това, се късаха от яд” (Деяния 5:33). Когато Стефан проповядва „сърцата им се късаха от яд и те скърцаха със зъби срещу него.” (Деяния 7:54)

Библията казва, че Божието Слово е обрязало сърцата ни. „Обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога.” (Римляни 2:29). Има „обрязване, не извършено от ръка, а с обрязването, което е от Христос, като съблякохте плътското тяло.” (Колосяни 2:11)

Всеки един от нас има в себе си „укора на Египет”. Трябва да си отиде от нас всичко, което е от плътта ни. Има операция, при която Божия Дух изрязва всяка похот и господство на злото – когато Божието Слово е проповядвано от помазани служители в силата и проявленията на Святия Дух, то се превръща в остър нож. Бог има Исус Навиевци днес и им е заповядал да закарат тези пазени от кръвта, освободени, изкупени и възкресени хора под ножа на Словото Му и да премахнат всички останки от идолопоклонство и компромис.

За жалост, много пастори отказват да заведат хората под острия нож на укора и корекцията. Възможно е някой пастор да обича хората си толкова много, че да ги заведе в ада като ги пази от призива на пророците за покаяние и плач. В някои църкви изливах сърцето си в проповед, предупреждавайки за наказания, плачейки срещу идолопоклонство, умолявайки светиите да се събудят и да призват Бог да ги изчисти. А пасторите седяха без да се помръднат или да кажат нито едно „амин”. Хората в събранията изглежда скучаеха. Чувах скрушения ми плач срещу телевизията и снизходително се подсмихваха, като че искаха да кажат: „Много забавно.” Те бяха пазени от кръвта, изкупени, кръстени в Христос. Да – избрани, но студени!

След проповедта се чувствах победен, като че си бях загубил времето. Вярвах, че съм имал Божието Слово за тях, и въпреки това те не откликваха на него. Понякога, след като проповядвах подобно послание, пастора ме канеше на обяд. Казваше ми колко чудесно събрание е имал, как са давали, как са правели всичко, което ги е накарал. Казваше ми, че хората му са най-сладките, любящи, загрижени хора в Америка – ентусиазирано подкрепящи програмата му за строеж, вярно взимащи участие в хора и оркестъра – все сериозни работници. „В тази църква ние просто оставяме Святия Дух да се занимава с подобни проблеми – казваше пастора – хората ни са зрели!”

А аз си мислех след това: „Значи това е! Те са твърде добри за подобно послание. Господи, какво не разбрах!”

И така, по-късно аз се молах в хотелската си стая, а Бог ми казваше: „Не е, че не си разбрал! От всички хора, те най-много се нуждаеха от това послание! Те са общество, което се възхищават едни от други и това би могло да ги унищожи, заслепи, да им струва всичко!”

Разбрал съм, че тези хора може наистина да са зрели, но са се върнали към греха. Охлаждяват, хванати в капана на фалшивата любов.

Исус Навиев не ласкаеше събранието си. Бог му откри, че народа все още носи укора на Египет, който се беше залепил за тях, и той се покори на Божиата заповед да подостри ножовете и да отстрани нещата от плътта.

Укорът е всичко, което заменя Господ в сърцата ни, всеки вид грях и идолопоклонство, които отдалечават сърцето ни от Него. Както и някои съвременни пастири, Исус Навиев можеше да каже: „Господи, тези хора страдаха толкова много, понесоха толкова невероятни трудности, че в момента са по-слаби от когато и да е. Не мога да ги прекарам през толкова болезнен процес в момента.” Но всъщност, най-опасното място, на което може да бъде един християнин, е под проповедта на пастир, който ги закриля от укора и ги ласкае, като счита че всичко е наред. „Човек, който ласкае ближния си, простира мрежа пред стъпките му.” (Притчи 29:5)

Павел също отказа да ласкае Божиите хора: „Никога не сме употребявали ласкателни думи или прикрито сребролюбие – Бог е свидетел” (1 Солунци 2:5). „А както сме били одобрени от Бога да ни се повери благовестието, така и говорим – не за да угаждаме на хора, а на Бога” (стих 4). Резултатът от поучението на Павел беше покорство в живота на солунците: „Как сте се обърнали към Бога от идолите, за да служите на живия и истинен Бог” (1:9)

Йоан беше пастир на 7-те църкви в Азия, и в откровение Исус му се яви и му показва скритите грехове на хората. Йоан се обърна към онези възлюбени с „възлюбени.. и измити.. от... греховете в Неговата кръв” (Откровение 1:5). Те бяха „царство и свещеници на Своя Бог” (стих 6). Но определения Господен ден, Божия Дух дойде върху Йоан и той чу Божието Слово звучащо като тръба: „В Господния Ден бях в Духа и чух зад себе си силен глас като от тръба” (Стих 10). Исус му се яви и „от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни” (стих 16)

Острият нож се яви на възлюбена, омита в кръвта църква. И въпреки тяхната доброта, тежък труд и любов, Бог каза, че са в нужда.

В Откровение 2 глава, Йоан описва чудесното събрание в Ефес. Те бяха търпеливи и работеха здраво, мразеха злите дела, но охладняваха. Бяха изгубили горещата си любов към Исус и бяха изпаднали в летаргия. Исус извика: „Покайте се! Върнете се бързо или ще премахна светилника ви (няма да бъдете помазани).” До събранието в Пергам: „зная, где живееш, там гдето е престолът на сатана; и държиш здраво името Ми, и не си се отрекъл от вярата в Мене, някои са готови и да умрат”. Но нещо беше много погрешно: лъжеучение беше пропъзляло в църквата, държаха ги доктрини на демони. Исус каза: „Покайте се или ще воювам против тях с меч, който излиза от устата Ми.”

Духът на Езавел се беше пропил в събранието в Тиатир, въпреки, че хората там бяха щедри слуги, пълни с вяра, търпение и добри дела. Исус каза на тази църква: „Ще я... хвърля в голяма скръб, освен ако не се покаят от нейните дела” (Откровение 2:22)

Събранието в Сардис имаше репутация на жива църква. Но Исус каза: „На име си жив, а всъщност си мъртъв.” (Откровение 3:1). Нямаха останал много духовен живот в тях, защото сърцата им не бяха свършени към Господ. Въпреки това, както много съвременни църкви,

те виждаха себе си като пълни с живот. Само онези, които ходеха в Духа знаеха, че всъщност те са мъртви.

Исус дойде с остър нож и постави всички тях под режещото Си Слово. Това е истинската любов!

Премахване на укора от Египет.

Какво всъщност означава да „минеш под ножа“? В Исус Навиев 5 глава, Израел беше във връхната си точка на слава и сила, преживяващ невероятни чудеса. Народът му беше обичан и живееше в сигурност, а сърцата на враговете му се топяха „и в тях вече не остана смелост заради израилевите синове.“ (Исус Навиев 5:1). Стих 2 казва, че по това време – времето на победа, благословения, водителство и благоволение, времето когато щяха да продължат и да завладеят земята – Бог каза: „Задръжете за момент! Това е края. Имаме проблем. Всичко изглежда добре, още по-големи победи ще бъдат спечелени, но не сме се разправили с едно нещо. Укорът на Египет е все още в сърцата ви и той трябва да бъде изрязан и изоставен.“

Като че Бог казваше на народа Си: „Търпеливо понесох отстъпничеството ви, оплакванията ви, безкрайната ви, непрестанна похот. 10 пъти ме предизвиквах бащите ви в пустинята и аз им простих всичко. Намерих ви линеещи в желязната пещ на Египет. Измих ви, опазих ви чрез кръвта, освободих ви от враговете ви. Но през цялото време носите таен грях в сърцето си. Отказвате да съборите един идол, който има крепост в сърцето ви.“

Пророк Амос потвърди, че Израел имаше това идолопоклонство в сърцето си: „Принасяхте ли ми жертви и приноси в пустинята четиридесет години, доме израилев? Носехте Сикут, царя си, и Хиун, идоли си, звездата на боговете си, които си направихте.“ (Амос 5:25-26). Ето го укора – през цялото време, въпреки Божията любов, защита, благословения и водителство, израилтяните имаха в сърцето си нещо тайно. Дори когато пееха хваления на Господ, друг бог беше управлявал мотивите им.

Бяха скрили идоли на бащите си в своя багаж. Дори и величествения глас на святия и страшен Бог не можа да ги накара да се откажат от малките си капища, златните си идоли от Египет. Те искаха да продължат и да служат на Бог, докато все още бяха прилепени към идоли. Господ беше търпелив до този момент, но този път им постави ултиматум: „Продължавам напред само със свят народ. Пред вас има свят на радост и мир, победа след победа, но не можете да занесете укора си с вас. Отрежете го! Подострете ножовете! От тук нататък не се позволява плът! Никакво идолопоклонство! Никаква похот! Никакъв скрит позор!“

„Грехът е позор за народите.“ (Притчи 14:34)

Тези добри хора имаха сърца опетнени с грях. И понеже бяха слепи и коравовратни, Бог призова за изрязването на краекожията им, за да се опита да им покаже какво очаква от тях вътре, в самите тях – отрязването на целия грях. Съмнявам се, че разбраха това, докато бяха строени, за да бъдат обрязани и да минат под ножа. Бог казваше: „Дай ми сърцето си. Събори идоли си.“

Но това беше написано преди всичко за нас, за наше наставление. Днес Бог ни дава последен ултиматум: „Ако се покориш на Словото Ми и ми позволиш да отрежа всеки грях и идолопоклонство, ще те заведа в добра земя. Ще съборя всички крепости и ще те напоя с мляко и мед от небето. Но ако не ми позволиш, ако не се покориш и не извикаш към Мен да премахна целия ти грях, тогава ще живееш самостоятелно и присъствието Ми няма да бъде с теб. Мини под ножа Ми, или продължи по пътя си!”

Колко е сериозен проблема с минаването под ножа? Виждаме това ясно илюстрирано в живота на Моисей, когато „А по пътя... ГОСПОД посрещна Моисей и искаше да го убие...Тогава Сепфора взе остър камък и обряза краекожието на сина си... След това ГОСПОД се оттегли от него” (Изход 4:24-26). Моисей вероятно беше позволил на Сепфора да го разубеди да направи онова, което трябва. А Бог му каза: „Избирай, Моисей – или слушай жена ти, или Ми се покори.”

Това беше въпрос на живот и смърт! И Господ идва при теб днес по същия начин, викайки: „Покори се сега на обрязването Ми, отрежи плътта, предай тайния си грях на ножа!” Тогава и само тогава ти можеш да влезеш в изобилието на богатствата на Исус Христос!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1989 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Coming Under the Knife](#) / [Да минеш под ножа](#)